

**CL. V. Ioannis Wamesii, I. C. Celeberrimi, In Academia
Lovaniensi Antecessoris Primarii, Responsorum Sive
Consiliorum De Iure Pontificio Tomus ...**

Wamesius, Johannes

[S.l.], 1643

De Locato & Conducto. Consilium CCCXXII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-98716](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-98716)

quia Reus illos ex voluntate tam domini fundi, propter priorem locationem; quam prioris conductoris, propter venditionem perceperit; ideoque ad nullum genus restitutionis, aut solutionis Actor teneatur. Manente Actori salva sua actione dumtaxat contra priorem conductorem seu illius heredem; à quibus si vellet, suum consequi facile posset.

Neque hac in parte quicquam facit, quod fructus fundi censeantur obligati pro pentione, jure saltem taciti pignoris: quia hoc verum est, quamdiu sunt in possessione conductoris; non etiam cum alienati, seu aliter consumpti sunt. Tacitum enim hujusmodi pignus, neque alienationem, neque consumptionem prohibet, ut aperto jure definitum est, *l. est differentia p. in quib. caus. pign. ta. c. de contrab. lmo* etiam si expressa conventionione convenisset, quod fructus prædij pignori essent; non cogitur bonæ fidei possessor (qualis est in proposito Reus) illos restituere, *l. 1. §. cum prædium De pignoris*. Quod etiam consuetudine receptum ex parte Reus late probatum est. Cum interim verum sit Actori in hac causa utili Serviana seu hypothecaria actione non egisse: sic ut frustra à pignoris taciti consideratio alimatur.

Posterior quoque causa non iustificat intentionem Actoris: cum non constet de allegata promissione. Nam duo illi testes, qui illam asserere videntur, fidem non faciunt; tum propter exceptiones familiaritatis & aliarum causarum, eis obiectas; * tum ex eo, quod Reo non citato recepti & auditi fuerint: ex cuius citationis omissione, vitiantur testimonium recepta testimonia & sunt nulla, *c. 2. De testib.* Non enim invenitur in actis aliqua citatio ad testes, nisi diu post receptos & examinatos hos testes. Et denique ex eo, quod post lapsum terminum probandi sub prima & secunda dilatione, nondum obtento termino probandi sub tertia dilatione, recepti & examinati fuerint iidem testes. Terminus enim probandi sub prima & secunda dilatione concessus est 28. Augusti 1571. ad tres septimanas, quæ exierant 18. Septembris: Testes autem per Actorem producti, recepti & examinati sunt quinta Octobris sequentis postquam 26. ejusdem mensis Octobris primum concessus est terminus probandi sub tertia dilatione: quæ tertia dilatione pendente, Reus suos testes produxit octava Novembris tunc sequentis. * Ita ut duæ primæ dilationes Actor non profuit; quia illis pendebat, nullos testes produxit: neque sequens tertia, quia illam producendo testes prævenit; quod utique jure permissum non est, *Felin. & alij in c. Licet nu. 18. & 19. de præbend. Bald. conf. 33. Statuto cavetur nu. 5. vol. 5.* Terminus enim ab homine, hoc est à Iudice præscriptus includit tacitam exclusionem post lapsum termini; cum ad tempus permissum, censeatur post illud lapsum, negatum esse, *l. Actione §. itaque D. Pro socio. 7.* Quibus accedat aliud vitium, quod hi testes non sint interrogati aut examinati super interrogatorijs per Reum exhibitis, quod de jure fieri omnino debet, *c. Præsentium & ibi DD. De testib. lib. 6.* Et cessante nullitate hujusmodi productionis seu examinis testimonium; præsupposita quoque veritate verborum, quæ Actor à Reo prolata esse dicuntur, Wamess. Tom. II.

cit; non potest tamen constitui in illis effectus obligatoris alicujus, ex qua Reus per Actorem conveniri possit. Nam confessio illa, quod avena sit nata in fundo Rei, hoc non continet; nec ex eo inferri potest recognitio obligationis alterius, quam quæ domino locatori adversus suum conductorem competit: quæ non contingit Reum, sed Ioannem van Amersfort, seu ejus heredes: cum hoc requirat conductus natura, ut ex alieno fundo fructus percipiantur, cum rei propriæ locatio non consistat, *l. Neque pignus De reg. iur.* Sed nec illa verba, *Ego non solvam vidua Ioannis Amersfort nisi intelligam te prius esse contentum*, promissoria nec obligatoria sunt, sed tantum assertoria, dependentia ex voluntate Rei, quam mutare potuit, cum Actor obligatus non fuerit. Ita ut sit simplex dictum, quod verbotenus pronuntiatur nudoque sermone finitur; hoc est per formalem promissionem non concluditur; ideoque obligationem non parit, *l. sciendum §. dictum De ad. l. cuncto.* Cum alioqui sine causa futura fuisset hujusmodi promissio; quia Reus Actori nullo jure ad solutionem obligatus erat, ut superius deductum est: & sic obstat ei in omnem eventum exceptio doli, *l. 2. §. circa De except. doli* Quemadmodum ex eadem ratione in eo obligatio aliqua constitui non potest, si Reus dixisset, quod Actori adduceret hominem, qui fundum ab eo conducere: nam nec ad id faciendum tenebatur, nec promittendi ulla erat causa. Ita ut quæcumque Reus sic dixit, ad obligationem inducendam non pertineant, & præterea errorem contineant ex falsa forsitan per suatione, seu opinione, quod Actori esset obligatus; quod minime verum esse superius deduximus. Atque ita concludimus Venerabilis Domini Officialis officium esse, ut Reum ab impetitione Actoris absolvat, & Actorem in expensas litis condemnnet.

De Locato & Conducto.

S V M M A R I V M.

Colonus intervertens possessionem quando expelli possit.

1. Instrumenti contenta recognoscere censetur qui se refert ad illa.
2. Relatio vim expressionis habet.
3. Colonus non possidet nisi nomine locatoris.
4. Locatio non dominium, sed possessionem probat.
5. Colono non datur interdictum Unde vi, vel, Vti possidetis, sed domino locatori.
6. Clericum vocare ad iudicem laicum iniuria est.
7. Colonus in iudicio dominum nominando licet evadere potest.
8. Dominus à colono suo nominatus in iudicio an possit suo privilegiato foro uti.
9. Arrestata ante omnia revocanda.
10. Clericus quoad res quæ Ecclesiæ dicuntur an debeat sequi forum Rei laici.
11. Res aliena vel Ecclesiæ emi potest.
12. pensionis diutina perceptio ex locato est actus possessivus.
13. Locatio quandoque probat dominium.
14. registra collegiorum Ecclesiasticorum plenè probant.
15. Colonus finito tempore conductionis si manes censetur deinde conduxisse.

D 3

Colonus

16. Colonus possessionem domini intervertere non potest.

17. Colonus intervertens domini possessionem expelli potest.

CONSILIVM CCCXXII

MAGNO labore opus non est in demonstranda iustitia causæ & litis, quam D. Decanus & Capitulum S. Martini Leodiensis Actores, instituerunt contra

Henricum Blehen Opponentem; ob id, quod illius disputatio præcipue consistat & versetur circa impetrationem literarum inhibitoriarum, an sine surreptione, aut obreptione impetrata sint, & Opponens illis paruerit an non? Quamvis enim questio, seu disputatio de proprietate & possessione triginta trium virgatarum, quas Actores ad se, Reus contra ad se pertinere contendunt, aliquo modo in hanc causam inciderit; super ea tamen ex neutra parte aliquid conclusivè peritum est. Nam Actores concludendo petunt, ut impetratio & executio dictarum literarum inhibitoriarum declaratur iusta & valida, & ut turbatio Opponentis cassetur; idemque Opponens propter contraventionem, & perseverationem in ea, condemnatur in poenis dictis literis inhibitoriis contentas; & e contra Reus contendit, ut absolvatur ab ista Actorum impetitione; ita ut domini & proprietatis, seu possessionis dictarum triginta virgatarum incidens questio, principaliter in cognitione non versetur; ideoque sufficere debeat illius qualicumque etiam summaria probatio ad iustificandum dictarum literarum impetrationem. Causa impetrationis in eo potissimum consistit, quod Opponens in ius coram Iustitia Oppidi Hannutensis pertraxerit Joannem de Lattyn, & adversus eum per rei vindicationem procedere coeperit, ad amovendum manus & pedes à prædictis triginta virgatis. Est enim evidenter probatum per exhibitionem authenticæ actæ seu notulæ extractæ ex registris Iustitiariorum Hannutensium; quæ acta per decretum Domini Iudicis ob contumaciâ Opponentis ad illam non respondentis pto recognita habita est. Cum alioqui Opponens jam diu antea sese referendo ad acta Hannutensium id satis credidisse censi debeat. * Qui enim respondendo se refert ad instrumentum, contenta instrumenti recognoscere censetur, l. ult. C. de fals. caus. adiecta legato, Guld. Pape decis. 334. Mynsinger centur. 1. obser. 86. Et ut non sit dubitatio, extat alia simplex, non relativa Opponentis hac de re confessio alio tempore in hac causa facta; ita ut de facto, unde origo huius litis profuixit, liquidò constet; & hoc dumtaxat querendum sit, an ipsos Actores concernat, aut per eos sic oppugnari possit, ex quo nemo Actorum, sed Joannes Lattyn laicus, sæculari iurisdictioni subditus, in ius pertractus sit coram Iudice, sub cuius iurisdictione res, de qua queritur, sita dicitur, l. 1. & 2. C. Vbi in rem alio exer. deb. Et dubium non est, quin ipsos Actores hæc res omnino, & proximè concernat; ob id, quod contendant hunc fundum triginta virgatarum ad se, suamque Ecclesiam pertinere; & Joannem Lattyn ejusdem fundi eorum esse colonum: uti constat ex exhibitio locationis instrumento: quod per Opponentem recognitum est. Et quamvis in eo non conspiciatur specialis aliqua

mentio de his triginta virgatis, continetur tamen illa satis evidenter in generalitate seu universalitate bonorum, quæ Actores habent in Darion, Ligne & locis circumvicinis; sub quibus locis Opponens constituitur has triginta virgatas sitas esse; & cessante consideratione huius generalitatis seu universalitatis, satis id convincitur ex relatione, quæ in hac locatione continetur his verbis: *Quia Godefridus de Meerdorp colere solebat.*

† Relatio enim vim expressionis habet; efficitque ut relatum virtualiter, & effectualiter continueatur in referente, l. Aut prius §. si index D. De re iudic. Philip. Dec. conf. 47. Pro viribus. u. 2. Iam verò per exhibitâ extractâ ex registris dicti Capituli evidenter & ad oculum constat; quod Godefridus Meerdorp à dicto Capitulo pluribus annis, & signanter ab anno 1343. & ante eum ejus pater Ioannes Meerdorp, etiam pluribus annis in conducto habuit illas terras sitas in dictis locis; quas in conducto aliquando ante eos habuit Nicolaus Malcorp. Quæ relatio quoque facta est in præcedentibus locationibus & arrendis, quas successivè obtinuerunt Godefridus de Hannuto, & ejus filius Ioannes. Iam verò ex specificatione terrarum, quæ facta est in locatione anni 1450. & anni 1491, aperte constat, primo loco specificatas esse has triginta virgatas, sic confinatas, ut non sit obscurum illas easdem esse, quas Actores ad se pertinere dicunt. Est enim Actores designando quatuor confines, non eosdem designant, quos declarant Registra, id tamen imputandum est mutationi temporis, per quam ut per successiones personarum, ita quoque per crebras rerum commutationes plerumque alterantur confinia, præsertim inter privatos homines; non perinde quoad manus mortuas, ut sunt Collegia & Monasteria. Cum ergo in dictis Registris duo confinia ponantur, alterum private personæ, scilicet Domina de Hedingo; alterum manus mortuæ, Ecclesiæ scilicet S. Dionysii Leodiensis; & hoc posterius adhuc stet, & Opponens stare confiteatur; nihil curandum est, quod Domina de Hedingo amplius non sit confinis; ex cuius morte, vel alienatione eadem confinans persona retineri non potest. De quo minùs dubitandum; ob id, quod Opponens non demonstrer dictum Capitulum alias triginta virgatas in istis locis possidere. Vnde consequitur, quod probatâ locatione & conductio dictarum triginta virgatarum, sufficiens quoque probata censetur possessio non dicti Joannis Lattyn coloni, sed præfatorum Actorum. † Colonus enim possidere non censetur; sed per colonum locator, l. 1. C. Com. 3. muna De usup. l. Generaliter de acquir. poss. nec possessor appellatur, qui ita tenet, ut ob hoc ipsum quia tenet, mercedem præstare debeat, l. Male agitur, C. De præscript. 30. vel 40. annorum. * Et quamvis per locationes non probetur dominium seu proprietatem locatoris, l. Ad probationem C. Locati; probatur tamen plene possessio, etiam adversus eum, qui cum prius possedisset ut suam, ab alio conduxit, l. Qui bona fide, l. Quarundam §. ult. De acq. poss. l. Quædam mulier De rei vind. Quæ possessionis probatio ad justificationem

litera-

literarum sufficere debebat: nam turbatio & molestia, quæ dicto Ioanni Lattyn colono, per litteras adversus eum super his triginta virgatis coram Iustitia de Hannuto motam illata est, ipsis Actoribus locatoribus propriè illata dici potest: [†] ut dicto colono dominus seu locator deijci dicitur; ideoque adversus deijcientem, non colonum, sed locatorem interdictum *Vnde vi datur*, l. 1. §. *Quod si de vi & vi armata*: & adversus turbantem, molestantem, seu inquietantem ipsum colonum, interdictum *Vt possidetis*, datur quod non nisi possessori datur, l. 1. §. *interdictum autem cum §. seq. d. Vt possidetis*. Atque ita hæc in jus vocatio, ac processus Opponentis contra Ioannem Lattyn coram Iustitia de Hannuto facta, continet iustam causam proponendæ querelæ ad finem & effectum inhibitionis, cassationis, & in eventum contraventionis, pænarum ac censurarum. Eo enim tendit Conservatorialis iurisdictio, quæ certis deputatis personis per Sedem Apostolicam attribuitur, pro defensione eorum, qui ab ordinaria iurisdictione exempti sunt; & potissimum adversus sæculares personas tam privatas, quàm publicas, vel res seu bona Ecclesiasticarum personarum ultrapantes, ut habet vulgaris & communis stylus procedendi per huiusmodi inhibitiones & cassationes; etsi plerumque deputentur ad avertendas manifestas violentias c. 1. & ult. *De off. & potest. iud. delegati lib. 6.* * Nam pluriqum manifesta est iniuria, clericum per se, aut per alium in jus vocare coram Iudice laico, c. 2. *De foro comper.* ut contingit in proposito. Qui enim colonum seu inquietum super re conductâ inquietat, dominum locatorem inquietare dicitur, ut paulò antè dictum est. [†] Vnde etiam permittitur colono, tamquam possessori convento, ratione rei conductæ, ut possit dominum locatorem in iudicio nominare, & nominando petere se ab instantia iudicii absolvi, & sic à lite eximi; quia non sibi, sed alieno nomine possidet, l. 2. c. *Vbi in rem alt. c. fin. §. in alijs & ibi gloss. & DD. Vi lite non contest.* nec in re iuris aliquid habet, sed transfertur totum iudicium in personam nominati locatoris, & adversus illum solum, sive comparentem sive contumacem, procedendum est, d. l. 2. in fine. [†] Adco ut si nominatus privilegiatum forum habeat, nec possit ratione rei nisi coram suo Iudice conveniri, non cogatur iudicio se sistere coram eo Iudice, coram quo colonus conventus est, *Ant. de Burio & Zabarel. in d. §. in alijs, Marian. Socinus in d. c. fin. nu. 127. Socin. nepos consil. 66. Magnifice ac iustissime nu. 5. vol. 1.* Quæ nominatio pro parte dicti Ioannis Lattyn citati, formaliter facta est in ipso citationis termino, coram dictis Iustitiarijs de Hannuto: ex quo die Opponens debebat iudicium adversus Actores transferre, illiusque recepti adversus colonum iudicii, acta rescindere, & cassare: quod cum ne tunc quidem fecisset, quinimò ex adverso lite hac pendente, & in præiudicium illius attentasse, & quod magis est spoliasse, & possessione huius fundi, seu petite terre dictum Ioannem Lattyn eiecisse invenitur; nata est incidens, seu emergens causa attentatorum: in quâ tam liquidæ sunt attentati, & spoliationes per quatuor testium consonantia

Conf. Wamef. Tom. II.

testimonia; [†] ut nihil dubitandum, sit quin Reus, seu Opponens sit condemnandus ad huiusmodi attentatorum revocationem, & spolijs restitutionem; idque ante omnia tam quoad pronuntiationem, quàm quoad executionem, c. *Cum dilectus de caus. posses. & propriet.* cum attentati & spolijs hæc causa diu ante conclusionem causæ fuerit proposita, c. *Pastoralis de caus. posses. & propriet.* & utraque sit instructa, & ad pronuntiationem ex æquo parata, c. 2. *De caus. posses. & propriet.*

Quibus præmissis, non obstat, quod aperto iure decilum est, laicum possessorem rerum, quas vel Ecclesia, vel clericus ad se pertinere dicit, & laicus possessor id negat, & suas proprias esse asseverat, de iuris rigore conveniendum esse in foro sæculari, c. *Si clericus laicum de foro comper.* nam in proposito Impetrantes non conveniunt Opponentem, nec etiam Ioannes Lattyn eorum colonus; sed ex contrario Opponens convenit, & in jus pertrahit ipsum colonum, & sic in effectu ipsos Impetrantes, ut diximus. Et hoc casu stat fixa, & firma Iuris regula, quod Actor debeat sequi forum Rei, c. *Cum sit generale de foro comper.* (saltam post nominationem prædictam) coram suo Ecclesiastico Iudice. Quinimò amplius dico, hoc esse privilegium Ecclesiasticorum, quod, contra communem Iuris regulam, possint laicos etiam coram suo Iudice Ecclesiastico convenire, de rebus, quæ ad Ecclesiam, vel ad clericos pertinent; ut eleganter docet Panormitanus, in d. c. *Sic lexicus nu. 2.* ut eodem privilegio gaudeant res & bona clericorum, quo ipsorum personarum, l. 1. c. *De Episc. & cler. Bari. in Authen. Item nulla c. eod. tit.* Nec curanda est dicta Opponentis negatio, & contraria assertio; quod hæc terræ ad eum pertineant, easque à Wilhelmo Meerdorp emerit. Nam ea negatio probabilis non est; ideoque mutandæ iurisdictionis potestatem non habet; & allegatio tituli emptionis non concludit; [†] cum & res aliena, & res Ecclesiæ seu sacra emi quidem possit, propter ius commercij; sed haberi tamen jure dominij non possit, nec domino invito auferri, l. *Et liberit. Rem alienam de contrahen. empte.* * Et ex adverso probabilior est allegatio, & assertio Impetrantis, propter probationem locationis & conductionis harum terrarum (quo titulo evidenter constat auctorem Opponentis, hoc est Wilhelmum Meerdorp, ejusque progenitores non possedisse) & annuam pensionem, seu mercedem receperisse annis amplius quàm centum, imò prope ducentis annis; eoque modo Impetrantibus semper continuatam fuisse possessionem; qui est de jure effectus receptionis pensionis, seu mercedis, l. *Si id quod §. 1. l. Qui universas §. 2. l. Si de eo §. 1. De acquir. poss.* * Quæ tam longa annorum continua minimeque interpolata series in proposito habet effectum plenæ probationis dominij & proprietatis: nam licet aliàs brevis aliqua paucorum annorum probata locatio non sufficiat ad probandum dominium, l. *Ad probationem c. De locat.* sufficit tamen si probeatur de longissimo & maxime de immemoriali tempore: quia tam longa tot annorum recognitio, & solutio mercedis avertit præsumptionem falsi

D 4

tituli

tituli & erroris, *Decius consil. 146. Pro tenui nu. 2. Car. Molin. ad consuet. Paris. tit. 1. §. 1. Gloss. 5. nu. 26. & §. 7. nu. 17.* Qualis longe locationis probatio est, quam Impetrantes per exhibitionē Registrorum suae Ecclesiae fecerunt. Cum enim huiusmodi registra quodammodo publica sint, & in Custodia publica seu archivis asserventur, plenam fidem mereri debent. *l. Censu de probat. Bald. in rubr. C. De fide instr. nu. 34. Panor. in c. Ad audientiam 4. De praescript. etiam ad probandū dominium: ut in simili specie eleganter respondit Ludovicus Romanus, consil. 127. posito quod dominium, Decius de consil. 146. nu. 10.* Nec quicquam movere debet, quod in dictis Registris non inveniatur aliquis contractus locationis & conductionis initus cum Wilhelmo Meerdorp auctore Opponentis, neque etiam cum Godefrido ejus patre: nam satis est constare de praecedentibus locationibus Godefridi de Hannuto, & Ioannis Meerdorp avi ejusdem Wilhelmi: & quod eadem conformitate ad causam culturae huiusmodi terrarum de anno in annum semper soluta fuerit pensio, seu merces: idque his verbis (ut dicta Registra habent) *pro terris quas colere consuevit Nicolaus Meerdorp: quae quales fuerint, quamvis non specificentur in prima Godefridi de Hannuto locatione; specificantur tamen in alia sequente in anno 1450. & inter illas, ut superius dictum est, primo loco triginta virgatae, de quibus nunc queritur.* Prout similis specificatio etiam facta est in locatione, quam Ioannes Meerdorp obtinuit anno 1495. Ita ut continuatio sequentium annorum usque ad tempus huius litis in personis Ioannis Meerdorp & Godefridi Meerdorp pro renovati ne contractus accipi debeat. Qui enim certo tempore conduxit, finito tempore adhuc colonus censetur: intelligitur enim dominus, cum patitur colonum in fundo esse, ex integro locare. *l. Qui ad certum D. Locati: hoc enim ipso quo dominus tacet, & colonum non expellit, consensisse videtur & de novo singulis annis locasse, idque sine ulla temporis praesumptione; ita ut etiam mille annis sic fieri posset tacita locationis per singulos annos renovatio, quamdiu secundum praecedentē aliquam expressam conventionem pensio, seu annua merces solvitur, l. Item queritur §. ult. D. Locati: ut ex usu plerumque fit in locationibus rerum ad Ecclesiam pertinentium quae raro conductori, ejusque successori bene solventi annuam pensionem, eripi solent. Quod tamen sine periculo non fit; si forte incendio, aut aliā ratione pereant instrumenta vel Registra: quia eo casu facilius & in leviori occasione coloni possunt intervertere dominis suis possessionem; & quas res prius ut coloni tenuerunt, pro suo possidere incipiant, sub onere non tam pensionis seu mercedis, quam canonis, seu census annui; praetexto titulo vel emphyteusios, vel libellani, vel census, vel fundiarii redditus: ut deinde vix sit facultas dominis locatoribus eas illis eripere, & alijs locare in quo consistit Wilhelmi Meerdorp, & Opponentis huius causae sive collusio, sive machinatio: nimirum ut Opponens habeat has terras tanquam suis sub onere solvendi Impetrantibus annuē septem modios spelte; quae est*

illa summa, quae in supradictis locationibus exprimitur. Cuius intervertendi occasio hic saltem effectualiter esse non potest; eo quod nullo modo constet quod vel Godefridus de Hannuto, vel Ioannes Meerdorp, vel Godefridus Meerdorp eius filius, aliā intentione has terras manuplacaverint, quam ut dictorum Impetrantium coloni. Cum enim id iure prohibeatur, & graviter reprehendatur. Cum nemo C. De acq. vel retin. posses. in dubio praesumendum non est, *l. Merito, D. Pro socio: potissimum cum ex parte locatorum nihil vel de facto, vel cogitatione mutatum sit, unde dici possit huiusmodi colonos non ipsos sibi, sed dominos eis mutasse causam possidendi, l. 3. §. illud D. De acq. posses.* Quinimod ex contratio constat de contraria Impetrantium, ipsorumque praedecessorum voluntate & intentione: quam aperte demuntant eorum praetacta registra receptarum & annotatarum solutionum. Cum ergo haec mutatio & interversio possessionis recens sit facta, seu potius tentata per haeredes Godefridi (qui has quoque terras ut hereditarias subiecerunt divisioni paternorum bonorum) & per venditionem Wilhelmi; Impetrantibus mature & in vestigio occurrentibus obesse non debet; nec Opponentis quoquo modo prodesse, cum à possessione sic acquisita, statim & sine figura ordinarij iudicij, expelli possit. *l. ult. C. De acq. posses. l. Si quis conductionis C. Locati.* Quod habitationem non habet, in re, quae nondum sic obducta est sensibus, & vepris, quin corpora locata adhuc demonstrari possint. Cum alioqui in intricatione, quae exoriri solet ex tantorum annorum locationibus, teneatur rusticus ipse, qui fictum seu annuam pensionem solvit, demonstrare agros locatori, quos in conductu habuit, & ratione quorum pensionem solvit; ut eleganter in simili respondit Baldus, *consil. 265. Verba laudi cum duob. sequent. vlt. 2.* quem, quia ad propositum scribit, indicasse satis est. Proinde concludimus in causa tam principali, quam attentatorum, secundum petitiones, & conclusiones Impetrantis, iudicandum esse.

De Locato & Conducto.

SYMMARIUM.

Colonus an & quando à locatore expelli possit.

1. Colonus non habet interdictionem possessorum adversus dominum.
2. 6. 13. Colonus expelli potest à locatore.
3. Colonus interdictionem non habet adversus tertium.
4. Locator praesens non cogitur praestare patientiam utendi.
5. Faciendi obligationes non cogunt praesens.
7. Colonus quid praestare debeat.
8. 18. Locator potest non teneri conductori.
9. Animus non revertendi unde colligatur.
10. Domicilium ubi quis habeat.
11. Rusticus pro incolae non est.
12. Commiseratio iudicem movere non debet.
14. Emphyteuta re commissa vel retineri vel expelli potest.
15. Appellatio personae, vel rei fieri potest ex praeterita demonstrationis causa.
16. Litis pendens non est non comparentis adversarius.